

ÎNCHEIERE

30 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Victor Burduh
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Nord Comerț”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Nord Comerț” împotriva Zinoviei Doagă și Elenei Ulianova, intervenienți accesorii Consiliul municipal Chișinău, Agenția pentru Supraveghere Tehnică, cu privire la înlăturarea obstacolelor prin demolarea construcțiilor neautorizate și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 21 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 6 noiembrie 2017, SRL „Nord Comerț” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Zinoviei Doagă și Elenei Ulianova, intervenienți accesorii Consiliul mun. Chișinău, Agenția pentru Supraveghere Tehnică, prin care a solicitat: obligarea părților Elena Ulianova și Zinovia Doagă de a înlătura obstacolele în folosirea terenului aflat în posesia SRL „Nord Comerț” prin demolarea, pe cont propriu, a construcției realizate neautorizat cu lit. B, C, pe str. Fântânilor, 9, mun. Chișinău și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că SRL „Nord Comerț” deține în arendă terenul cu nr. cadastral 0100104063, conform contractului de arendă funciară nr. 3771/2003, înregistrat la OCT Chișinău cu nr. 5628N/03 la 10 iunie 2003, care ulterior a fost prelungit prin decizia consiliului mun. Chișinău nr. 22/18-5 din 22 ianuarie 2009 înregistrată cu nr.0100/09/20610 la 27 martie 2009.

S-a menționat că prin hotărârea nr. 2-3903/08 din 5 decembrie 2008 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău a fost recunoscut valabil contractul de vânzare-cumpărare a imobilelor lit. B, C de pe str. Fântânilor, 9 și recunoscut dreptul de proprietate asupra acestora după Zinovia Doagă.

Prin decizia din 24 februarie 2012 a Curții de Apel Chișinău, hotărârea dată a fost casată, cauza fiind transmisă spre rejudecare.

Prin hotărârea din 22 decembrie 2014 a Judecătorei Botanica, mun. Chișinău, a fost respinsă acțiunea Zinoviei Doagă împotriva Elenei Ulianov privind declararea valabilității contractului de vânzare-cumpărare.

Hotărârea dată a fost menținută prin decizia din 23 decembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău și încheierea din 9 iunie 2015 a Curții Supreme de Justiție.

S-a invocat că Elena Ulianova a ocupat abuziv și a construit neautorizat pe lotul de teren aflat în arendă funciară imobilele cu lit. B, C, fapt prin care se creează obstacole în folosirea terenului de către SRL „Nord Comerț”.

În drept acțiunea s-a întemeiat în baza prevederilor art. 22 din Legea nr. 861 din 14 ianuarie 1992 cu privire la arendă și art. 1398 din Codul civil.

Prin hotărârea din 15 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Nord Comerț” împotriva Zinoviei Doagă și Elenei Ulianova, intervenienți accesorii Consiliul mun. Chișinău, Agenția pentru Supraveghere Tehnică, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În susținerea soluției, prima instanță a reținut că în ședința de judecată nu s-a prezentat nici o probă pertinentă și concludentă din care ar rezulta dreptul pretins de reclamant asupra lotului, contractul de arendă fiind expirat, iar acte de prelungire a acestuia nu au fost prezentate, doar mențiunea reclamantului în acest sens neputând fi reținută, iar din extrasul din registrul bunurilor imobile rezultă contrariul, ceea ce implică lipsa dreptului de a pretinde crearea cărorva impedimente.

La fel, a menționat că nu s-a stabilit tangența dintre bunurile litigioase cu imobilul pretins aflat în arendă, și nici dreptul legal și material al reclamantului prin prisma dreptului pretins (de locatar, arendaș) de a cere înlăturarea deranjamentelor, atât conform normei invocate deoarece este abrogată - Legea nr. 861 din 14 ianuarie 1992 cu privire la arendă, cât și prin prisma normelor Codului civil ce reglementează instituția arendei-locățiunii.

La 13 decembrie 2018, SRL „Nord Comerț”, reprezentată de avocatul Marcel Popescu, a declarat apel împotriva hotărârii din 15 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii, cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

Prin decizia din 21 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de SRL „Nord Comerț”, reprezentată de avocatul Marcel Popescu, și s-a menținut hotărârea din 15 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana.

La 14 iunie 2019, SRL „Nord Comerț”, reprezentată de avocatul Marcel Popescu, și ulterior la 19 iunie 2019 SRL „Nord Comerț” reprezentată de administratorul Ion Pîntea, au depus cereri de recurs împotriva deciziei din 21 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii instanței de fond și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererilor de recurs, ambele având același conținut, s-a invocat că atât prima instanță cât și instanța de apel au ignorat prevederile art. 22 din Legea nr. 861 din 14 ianuarie 1992 cu privire la arendă și art. 1398 din Codul civil, art. 179, 423¹⁰, 439⁶ din Codul Contravențional, ceea ce constituie temei de casare a hotărârilor în baza art. 432 alin. (2) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă

legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 21 martie 2019, fiind expediată participanților la proces la data de 8 mai 2019 (f.d. 143), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

Astfel, se apreciază că recursul a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 19 septembrie 2019 în adresa intimațiilor și interveniențelor accesorii au fost expediate copia cererilor de recurs depuse SRL „Nord Comerț” cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

Însă, în termenul stabilit intimații nu și-au valorificat dreptul procedural respectiv și nu au depus referință.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în

cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de SRL „Nord Comerț” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Nord Comerț”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Victor Burduh

Dumitru Mardari